

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 337

Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2014

Τό μυστήριο τῆς υἰοθεσίας

Σκέπτομαι καί προβληματίζομαι. Δέ θά μπορούσα νά ἐμβαθύνω στό ἀπύθμενο μυστήριο τῆς υἰοθεσίας καί νά χαρῶ τήν ἀμεσότητα τῆς κοινωνίας μέ τό Θεό, ἄν δέν μᾶς εἶχε ἐμπιστευτεῖ ὁ Κύριος τήν «Κυριακή προσευχή». Ἄν δέν εἶχε συγκαταβεῖ νά μᾶς πεῖ: «οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς» (Ματθ. στ' 9).

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ σχήματος καί τοῦ θεματολογίου τῆς «Κυριακῆς Προσευχῆς» μᾶς ἀνοίξε τόν ὀρίζοντα τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἀγάπης. Ἀκύρωσε τό σχῆμα τῆς δουλείας. Διέλυσε τήν πυκνή νέφωση τοῦ φόβου. Χάρισε τή θαλπωρή τῆς οἰκειότητος. Ἐνωσε τόν οὐρανό μέ τή γῆ.

«Οὐ γάρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἰοθεσίας, ἐν ᾧ κρᾶζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ» (Ρωμ. η' 15) μαρτυρεῖ στήν ἐκκλησιαστική μας κοινότητα ὁ ἀπόστολός μας, ὁ Παῦλος. Πήρατε πνεῦμα υἰοθεσίας. Τό Πανάγιο Πνεῦμα, πού ἐλευθερώνει καί ἀγιάζει. Πού ἐνσωματώνει στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Πού ἐμπνέει τήν προσευχή τῆς υἰοθεσίας. Τήν ἀναφορά στό Θεό, μέ τή γλυκειά προσφώνηση: «Πατέρα».

Τό γεγονός, ὅτι αὐτή τήν προσευχή μᾶς τή δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, στερεώνει μέσα μου τήν πεποίθηση ὅτι ἡ ἐνσωμάτωση στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ δέν

εἶναι μιά μακρινή προσδοκία, αλλά μιά ἄμεση πραγματικότητα καί μιά δυναμική, ἀποκλειστική ἐμπειρία. Τό ἄψευδές στόμα τό βεβαιώνει. Ὁ σαρκωμένος Λόγος τό διδάσκει. Καί μᾶς βάζει, μέ τή διδαχή Του καί μέ τήν προτροπή Του, στό κανάλι τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς κοινωνίας. Δέ χρονοτριβοῦμε στό θάλαμο τῆς ἀναμονῆς. Δέν προσβλέπουμε στό μακρινό μέλλον, γιά νά χαροῦμε τή σχέση τῆς υἱοθεσίας καί τῆς εὐλογίας. Τοῦτο τό προνόμιο μᾶς ἔχει δοθεῖ. Μέ πολλή στοργή καί μέ ἰδιαίτερη συγκατάβαση. Μέ ἔκχυση τῆς θείας Χάριτος καί μέ τή χειραγωγία τοῦ Παναγίου Πνεύματος. «Ὅσοι γάρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοί Θεοῦ» (Ρωμ. η' 14).

Ἡ ἀπόλυτη αὐθεντία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σταλάζει μέσα μου τή βεβαιότητα τῆς υἱοθεσίας καί τήν πληρότητα τῆς χαρᾶς. Ἀναπαύομαι στή νέα αὐτή σχέση. Καί νοιώθω τήν ψυχή μου νά βαπτίζεται στά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα καί νά ὑπερπληρώνεται μέ εὐφροσύνη. Δέν ὑπάρχει τίποτε τό πληρέστερο, πού μπορῶ νά ζητήσω. Δέν ὑπάρχει ζωτικότερη σχέση, πού μπορῶ νά ἐπιδιώξω.

Ἀκόμα, ἡ παράδοση τῆς «Κυρι-

ακῆς Προσευχῆς» ἀπό τόν Κύριο, μᾶς ἔφερε στή θερμή ἀγκαλιά καί μᾶς ἔδωσε τή δυνατότητα νά νοιώσουμε τήν ἀνάπαυση τῆς Πατρικῆς προστασίας. Ἀγαπᾶμε καί ἐμπιστευόμαστε. Ἐμπιστευόμαστε καί παρακαλοῦμε. Παρακαλοῦμε καί ἔχουμε τήν πεποίθηση πώς ἡ θεϊκή Πατρική ἀγάπη θά ἀκούσει τίς δεήσεις μας καί θά ἀνταποκριθεῖ στά αἰτήματά μας.

«Αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καί εὕρησετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὕρισκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται» (Ματθ. ζ' 7, 8).

Ἴκετεύετε καί θά σᾶς δοθεῖ. Ζητᾶτε καί θά βρῆτε. Χτυπᾶτε τή θύρα τοῦ Θεοῦ ἐλέους καί θά σᾶς ἀνοιχτεῖ. Γιατί αὐτός πού ἱκετεύει παίρνει καί αὐτός πού ζητάει βρίσκει καί σ' αὐτόν πού χτυπάει ἀνοίγεται.

Ἡ προσευχή μας δέ γίνεται στό κενό. Ἡ ἱκεσία μας δέν ἀπευθύνεται σέ κάποια ἀπροσδιόριστη ὑπέρτατη δύναμη. Μιλάμε ἀπλά καί ταπεινά στόν «Πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν καί Θεόν πάσης παρακλήσεως» (Β' Κορινθ. α' 3). Σ' Αὐτόν πού, κατά τό πολύ Του ἔλεος, μᾶς ἀναγέννησε «εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν» (Α' Πέτρ. α' 3).

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΙΑ΄ Ἡ «Μονή Νικοδήμου»

Γιά μιά δεκαετία (1978-1988) στά-
μάτησε οποιαδήποτε κινητικότητα
πάνω στο ἐκκλησιαστικό πρόβλη-
μα. Μιά ἄνομη συμμαχία, ὅπως ἐξη-
γήσαμε προηγούμενα, μεταξύ Ἀρ-
χιεπισκόπου Σεραφείμ, Πατριαρ-
χείου καί Κυβερνήσεως, μέ πρωτο-
στατοῦντα τόν ὑπουργό Παιδείας
Γεώρ. Ράλλη, κατόρθωσε νά κλείσει
τὴν δίοδο γιά ἐπίλυσή του, σφρα-
γίζοντας τὴ θύρα τῆς διοικητικῆς
δικαιοσύνης. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡσύ-
χασε, γιατί μπόρεσε καί κράτησε
μακριά τούς ἐξόριστους ἀδελφούς
του, θύματα τῆς διωκτικῆς μανίας
του. Ὁ ὑπουργός Ράλλης, ἐκπλη-

ρώνοντας ἐντεταλμένη ἀποστολή -
ποιός ξέρει ποίων ὑποπτῶν κύ-
κλων- κράτησε δυναμικά στελέχη
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκτός
τῆς διοικήσεως. Καί τό Πατριαρχεῖο
συνεπικούρησε, ἀντλώντας -μέ συν-
ταγματικές καί νομοθετικές ρυθμί-
σεις- ὡς ἀνταλλάγματα προνόμια
καί δικαιοδοσίες στήν ἀνεξάρτητη
Ἑλληνική Ἐκκλησία. Ὅλοι ἡρέμη-
σαν καί ἡσύχασαν. Ὁ μητροπολί-
της Ἀττικῆς Νικόδημος καί οἱ συν-
εξόριστοι ἀδελφοί του συνέχισαν
τὴ σταυρωμένη πορεία τους, πο-
ρεία διωγμῶν καί θλίψεων καί ἐξο-
ρίας.

Ἡ ἄνεσή μας αὐτὴ ἀποκαλεῖται στήν ἐκκλησιαστική μας γλῶσσα
«παρρησία». Ἐλεύθερος λόγος. Θαρρετὴ ἀναφορά. Ἀνεμπόδιστη
ἐκφραση τῶν αἰσθημάτων μας καί τῶν αἰτημάτων μας.

Ἀνάμεσα σέ μᾶς καί στό Θεό δέν ὑπάρχει χάσμα. Δέ λειτουργεῖ
ἐμπόδιο, πού νά ἀνακόπτει τὴν ἐπικοινωνία καί τό διάλογο. Δέ
ὑψώνονται φράγματα ἀδιαπέραστα, πού νά μειώνουν καί νά ἀπο-
δυναμώνουν τὴν ἔνταση τῶν ἱκεσιῶν μας καί τὴν ἀνταπόκριση
τοῦ Πατέρα μας. Μιλᾶμε μέ παρρησία. Ἀκουγόμαστε μέ στοργή
καί μέ ἀγάπη. Καί ἀπολαμβάνουμε τὴν προστασία καί τὴ βοήθεια
ἀπὸ τό πατρικό, στοργικό χέρι.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(“Θυσίαν αἰνέσεως”, σελ. 187-189)

Σέ πολλές περιπτώσεις συνεχῶν ἀδιεξόδων στό ἐκκλησιαστικό πρόβλημα ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς δεχόταν ἀπό ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του, πού ἔβλεπαν νά ταιλωρεῖται ἀπό τίς πράξεις ἀδικίας καί σκληρότητας τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τό πρόσωπό του καί πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν του, τὴν παρακάτω εἰσήγηση: Ἀποτραβήξου ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα σέ ἓνα μοναστηράκι νά ζήσεις μέ ἡρεμία τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς σου. Ἡ ἀπάντηση σέ αὐτὴ τὴν πρόταση ἦταν πάντα καί σθεναρά ἀρνητική. Ἐξηγοῦσε λοιπόν: Εἶμαι ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας. Τό χρέος μου εἶναι κοντά στό λαό μου. Μπορεῖ νά ἀπομακρύνθηκα μέ τὴ βία ἀπὸ τὰ παιδιά μου, ἀλλὰ δέν παύω ποτέ νά εἶμαι ὁ πατέρας τους. Ἡ θέση μου εἶναι πάντα κοντά τους, στό βαθμό πού οἱ ἐξωτερικὲς συνθῆκες μοῦ τό ἐπιτρέπουν.

Ἡ στάση αὐτὴ δέν ἔδειχνε μιὰ ἀπαξίωση πρὸς τὴ μοναχικὴ ζωὴ. Ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος εἶχε ἐντρυφήσει στὴ ζωὴ τῆς ἀφιέρωσης. Ὁ ἴδιος εἶχε ζήσει στὴ νεαρή του ἡλικία στό πνεῦμα τῆς ὑπακοῆς, τῆς πτωχείας καί τῆς ἄσκησης. Εἶχε δρέψει τοὺς γλυκοὺς καρπούς τῆς ἀφιερωμένης ζωῆς. Μάλιστα, πολὺ πρῶιμα, ἤδη ἀπὸ τὰ χρόνια πού βρισκόταν στὴν ἀδελφότητα θεολόγων ΖΩΗ, εἶχε κάνει τὴν προσπάθεια νά ἐμπνεύσει τὴ ζωὴ τῆς ἀφιέρωσης, ἥ καί τὴ ζωὴ τῆς ἱερατικῆς διακονίας,

σέ πολλοὺς νέους ἀνθρώπους. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, πράγματι, ἀκολούθησαν τὴν ἀφιερωμένη ζωὴ, ἀνέλαβαν τὰ βαριὰ ἱερατικὰ καθήκοντα καί βρέθηκαν νά διαποικιάζουν, μέ φόβο Θεοῦ καί συναίσθηση τοῦ μεγέθους τοῦ λειτουργήματός τους, τὰ ποιμνία τους σέ διάφορα σημεῖα τῆς πατρίδας μας. Εἶχε ἀπὸ τὰ νεώτερα χρόνια τῆς ζωῆς του μέχρι τὰ γεράματά του τὴν ἄποψη ὅτι ἔχει χρέος ἡ προηγούμενη γενιά νά κοπιάσει καί νά δώσει τίς νέες ἀφιερωμένες στὸν Κύριο ὑπάρξεις, τοὺς νέους ποιμένες καί ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας. Χρέος εὐθύνης γιὰ τὴν ἀναβάθμιση στό μοναχικὸ καί ἱερατικὸ χῶρο.

Καί στά χρόνια τῆς ἐνεργοῦ διακονίας του στὴν μητρόπολή του, τὰ μοναστήρια τῆς ἐπαρχίας του ἦταν οἱ χῶροι πού ἔβρισκε τὸν ἑαυτό του, ἀνέπνεε τό ὄξυγόνο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἀλληλοστηρίζονταν μέ τοὺς ἀγωνιζομένους ἀφιερωμένους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί ἀδελφές του. Καί ὁ ἴδιος δέν ἔπαψε νά παρακινεῖ στὴ μοναχικὴ ζωὴ καί νά ἐπιστρατεύει νέους στὴν ἱερατικὴ διακονία.

Τό ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ὅτι καί στά χρόνια τῆς περιπέτειας, τοῦ διωγμοῦ καί τῆς ἐξορίας του, ὁ ζήλος αὐτός γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν μοναχικῶν καί ἱερατικῶν κλήσεων δέν τὸν ἐγκατέλειψε. Ὅσο ἔβλεπε τό σκληρὸ πρόσωπο ἐπισκόπων πού πῆραν στά χέρια τοὺς τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο διαπίστω-

νε τήν έκτροπή τους από τόν εὐαγγελικό καί πατερικό λόγο, ὅσο παρατηροῦσε τά ἀδιέξοδα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τήν αὐθαιρεσία, τίς ἰδιότητες καί τίς σκοπιμότητες τῶν ἐπὶ μέρους προσώπων τῆς Ἐκκλησίας τόσο αὖξανε ἡ ἀνησυχία του γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας. Αἰσθανόταν πιο μεγάλο τό χρέος γιά τήν ἐπ'ἀνδρωση τῆς Ἐκκλησίας μέ νέο αἷμα, μέ ψυχές ἀγνές καί ἀφιερωμένες, μέ ἀνθρώπους τῆς ἄσκησης καί τῆς προσευχῆς, μέ πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας πού μετέχουν στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί ἀγιάζονται ἀπό αὐτά. Ἡ πορεία γιά ἕνα νέο κλίμα στήν Ἐκκλησία εἶναι κοπιαστική καί ἐπιπονη. Τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τό εὐαγγελικό καί πατερικό ἥθος, κτίζεται λιθαράκι-λιθαράκι καθημερινά μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν κοπιαστική ἐργασία τῶν ποιμένων.

Θά περίμενε κανεῖς τήν περίοδο αὐτή, μετά τήν βίαιη ἔκπτωσή του ἀπό τόν θρόνο, ὅτι οἱ εὐκαιρίες γιά μοναχικές καί ἱερατικές κλήσεις θά λιγότευαν γιά τό μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο. Τό ἀντίθετο ὅμως συνέβη. Ὅλοι οἱ νέοι ἀνθρώποι πού τόν ἐπισκέπτονταν στό φτωχικό σπιτάκι τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς γιά νά μετάσχουν στή θεία Λειτουργία καί νά ἐπικοινωνήσουν μαζί του, ἔβλεπαν ἕναν ταπεινό καί προσηνῆ ἐπίσκοπο, πού ζοῦσε μέσα στήν ἡσυχία τῆς ἐξορίας του τήν πτωχεία

καί τή λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Παράλληλα, ἔβλεπαν τό βαθύ γνώστη τῆς πατερικῆς παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί τόν ἐπίσκοπο πού παρακολουθοῦσε τόν παλμό τῶν γεγονότων τῆς ἐπικαιρότητας καί μποροῦσε νά τοποθετηθεῖ μέ ἄνεση ἀπέναντι σ' αὐτά. Ἐβλεπαν τόν ἐπίσκοπο νά παίρνει τό πετραχήλι του γιά νά ἀκούσει τόν στεναγμό τῶν πεσμένων στίς ἁμαρτίες ἀνθρώπων καί νά τοὺς χαρίζει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καί τήν προοπτική μιᾶς ἀνακαινισμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς. Στό πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ταλαιπωρημένου ἀπό τήν προσωπική του περιπέτεια ἐπισκόπου ἔβλεπαν τί μπορεῖ νά πετύχει μιά ἀφιερωμένη ψυχή, διαπίστωναν τό δυναμισμό τῆς χαρισματικῆς ἱερωσύνης καί τό μήνυμα παρηγοριᾶς πού ἔχει νά προσφέρει αὐτή στό σύγχρονο ἄνθρωπο. Τό ὄραμα καί ἡ κλήση, λοιπόν, τῆς ἀφιέρωσης καί τῆς ἱερωσύνης ἄνοιγε μπροστά τους.

Πόσοι καί πόσοι δέν χειραγωγήθηκαν ἀπό τόν πονεμένο αὐτό ἐπίσκοπο στήν πορεία πρὸς τή μονή τῆς μετανοίας τους ἢ πρὸς τίς ἱερές βαθμίδες τοῦ ἀγίου θυσιαστηρίου; Αὐτό ὅμως πού στεκόταν πάντα ἀγκάθι μέσα του ἦταν ὅτι, ἐνῶ μετεῖχε ἐκεῖνος μόνο στήν πνευματική αὐτή χειραγώγηση πρὸς τόν μοναχισμό καί τήν ἱερωσύνη τῶν νέων, ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα τῆς κουρᾶς ἢ τῆς χειροτονίας, τό γεγονός αὐτό συνέβαινε κάπου μακριά ἀπό

αυτόν, δέν μποροῦσε νά μετέχει σ' αυτό. Λέει στό ἡμερολόγιό του: «12-02-1977. Πικραμένη ἡ ψυχή μου. Ἕνας πατέρας πού δέν ἔχει τό δικαίωμα νά χειραγωγῇ στό ἱερό θυσιαστήριό τά παιδιά του. Εἶναι κι' αυτό ἕνα κομμάτι τοῦ σταυροῦ». Καί στή συνέχεια, ἡ νέα μοναχική ἢ ἱερατική πορεία τοῦ νέου βρισκόταν μακριά ἀπό τόν ἀγαπημένο του ἐπίσκοπο. Προσέφερε, δηλαδή, μέ ὅλη του τήν καρδιά ὁ ἐπίσκοπος τήν κοπιώδη ἐργασία χωρίς νά μπορεῖ νά ἀπολαύσει τόν γλυκό καρπό.

Κάποια στιγμή μετά τό 1980 κάποιοι νεώτεροι ἀδελφοί πού ἐπιθυμοῦσαν τή μοναχική ζωή, πνευματικά παιδιά τοῦ ἐπισκόπου Νικοδήμου, τοῦ ἐξέφρασαν τήν ἐπιθυμία τους νά ζήσουν τήν ἀφιέρωσή τους μέ πνευματικό ὁδηγό τόν ἴδιο. Μέ χαρά καί συγκίνηση τότε παραδόθηκε στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί δραστηριοποιήθηκε στή δημιουργία μιᾶς μοναστικῆς ἀδελφότητος.

Στήν ἀρχή οἱ προσπάθειες τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου ἐπικεντρώθηκαν στήν ἐπάνδρωση ἤδη ὑπάρχουσας Μονῆς σέ κάποια ἄλλη μητρόπολη. Τοῦ προτάθηκαν μάλιστα ἀπό γνωστό του μητροπολίτη δύο ἐναλλακτικές λύσεις, στίς ὁποῖες συγκατατέθηκε. Ὅμως, τελικά καμία ἀπό τίς δύο περιπτώσεις δέν εὐοδώθηκε ἀπό τόν ἐπιχώριο μητροπολίτη, μέ ἀποτέλεσμα νά στραφεῖ πλέον στήν προσπάθεια γιά δημιουργία νέας μονῆς στήν περιοχή τῆς Ἀττικῆς.

Περί τά δύο χρόνια χρειάστηκαν γιά νά ἐξευρεθεῖ καί νά ἀγορασθεῖ ὁ κατάλληλος χώρος στή θέση Λογοστάρι, πέντε χιλιόμετρα δυτικά τοῦ Αὐλώνα Ἀττικῆς, γιά τή δημιουργία τῆς Μονῆς. Καί μετά, τουλάχιστον ἄλλα ὀκτώ χρόνια κόπου γιά τήν ἀνοικοδόμηση μικρῶν σχετικῶς κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων καί τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (καθολικοῦ) τῆς Μονῆς. Ἐπί πλέον, δέκα ἀκόμα χρόνια πέρασαν γιά νά ὁλοκληρωθεῖ ὁ Ναός μέ τίς ἀγιογραφίες καί τά διάφορα μαρμαρόγλυπτα κομμάτια (τέμπλο, ἄμβωνας, δεσποτικό κ.ἄ.).

Ἡ ὀνομασία τόσο τῆς μονῆς ὅσο καί τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς (καθολικοῦ) ἦταν ἐμπνευση τοῦ μητροπολίτη. Σηματοδοτοῦσε τό ὄραμα καί καταδεῖκνυε τήν πορεία πού ὀνειρευόταν ὁ ἐπίσκοπος νά ἀκολουθήσει ἡ μονή. «Μονή Νέου Στουδίου» ἦταν ἡ ἐπιλογή τοῦ ὀνόματος τῆς Μονῆς. Θύμιζε τήν φημισμένη «Μονή Στουδίου» τῆς Κωνσταντινούπολης, πού τήν χαρακτήριζαν: α) ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ («Μονή τῶν ἀκοιμήτων» εἶχε σέ κάποια ἱστορική φάση ὀνομασθεῖ, γιάτί ὑπῆρχε προσευχή κατά τή διάρκεια ὅλου τοῦ εἰκοσιτετραώρου), β) ἡ ἄσκηση στήν πνευματική ζωή καί γ) ἡ ζωντανή παρουσία τῆς Μονῆς στά ἐκκλησιαστικά πράγματα (οἱ Στουδίτες μέ τήν ἐπιρροή τους στίς μεγάλες λαϊκές μάζες τῶν πιστῶν ξεσήκωναν πραγματική ἐπανάσταση ὅποτεδήποτε ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, ἀκόμα καί ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης, ἐκτρέπονταν

από την Κανονική τάξη της Ἐκκλησίας). Ὡς ζωή λοιπόν λατρείας, ἄσκησης καί δυναμικῆς παρουσίας στά ἐκκλησιαστικά πράγματα ὁραματίστηκε τῇ ζωῇ στό μικρό αὐτό κοινόβιο πού δημιούργησε. Τό πρῶτο μικρό παρεκκλήσιο (έντός τοῦ κτιρίου τῆς μονῆς) τό ἀφιέρωσε νά τιμᾶται (ὅπως καί ἡ Μονή Στουδίου) στήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (29 Αὐγούστου). (Ἀργότερα, ὑποδείχθηκε ἀπό ὀρειβάτη ἐπισκέπτη τῆς Μονῆς ὅτι δίπλα ἀκριβῶς ἀπό τό μοναστήρι ὑπῆρχε μικρό παλαιό ἐκκλησιάκι Κομνηνείου ἐποχῆς ἀφιερωμένο στόν Ἰωάννη Βαπτιστή (βλέπε «Ἀρχεῖο τῶν Βυζαντινῶν μνημίων τῆς Ἑλλάδος», Ἀναστ. Ὁρλάνδου, τόμ. Ε, 1939-40 τεῦχος 2, σελ. 148-152).

Τό καθολικό τῆς Μονῆς θέλησε ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς νά τό ἀφιερώσει στούς Πατέρες πού συνῆλθαν στίς ἐπτὰ Οἰκουμενικές Συνόδους (πρώτη Κυριακή μετά τίς 11 Ἰουλίου). Οἱ Ἀγιοπνευματικές αὐτές συνάξεις τῶν ἐπισκόπων πέτυχαν δύο μεγάλες νίκες. Διατύπωσαν τήν ἀληθινή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, σπρώχνοντας στό περιθώριο τίς αἰρετικές διδασκαλίες. Ἐλυσαν σοβαρά διοικητικά καί πνευματικά θέματα τῆς Ἐκκλησίας, βασιζόμενοι στόν εὐαγγελικό λόγο καί τήν πατερική παράδοση καί διατυπώνοντας ἔτσι τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπιλογή αὐτή γιά τό Ναό (τό καθολικό) τῆς Μονῆς ἔδειχνε τόν πόθο του ὡς ἐπι-

σκόπου τῆς Ἐκκλησίας νά ξαναλειτουργήσει τό συνοδικό σύστημα σέ μιᾶ Ἀγιοπνευματική βάση. Ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ὀρθοτομεῖ τό λόγο τῆς ἀληθείας καί νά ἐπανεντροχιαστεῖ στή γραμμή τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς καθαρότητος τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

Ἕνα σημαντικό στοιχεῖο τῆς ἐσωτερικῆς διάθεσης τοῦ μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικοδήμου: Ἀπό τή στιγμή πού ἀποδέχθηκε νά εἶναι ὁ πνευματικός καθοδηγός, ὁ γέροντας, ὁ ἡγούμενος κάποιων ψυχῶν, ἔσκυψε καί ἐντρύφησε στήν ἐμπειρία τῶν ἀσκητῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ βαθύς θεολόγος ἐπίσκοπος, πού σ' ὅλη τήν ἀφιερωμένη πορεία του -καί περισσότερο τή δεκαετία μετά τήν ἐξορία του- ἐντρυφούσε στούς Καππαδόκες Πατέρες, τόν Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, τό Δαμασκηνό, τό Μάξιμο ὁμολογητή καί τόσους ἄλλους Πατέρες, τώρα ἐρχόταν κοντά στήν ἐμπειρία καί τή σοφία τῶν ἀπλῶν ἀσκητῶν Πατέρων. Μελέτησε συστηματικά τόν «Εὐεργετινό» καί ρουφούσε μέ εὐχαρίστηση τό μέλι τῆς διδασκαλίας τους. Θαύμαζε τούς ἀγῶνες τους, τή διακριτικότητά τους, τή σοφία τους, τήν τόσο βαθιά ἐμπειρία τους, τήν τόσο συστηματική παιδαγωγία τους, πού βοήθοῦσε τίς ψυχές τῶν ἄλλων μοναχῶν νά βροῦν τό μονοπάτι γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Μέ ὅλον αὐτόν τόν πνευματικό ὀπλισμό πορεύθηκε ταπεινά τριάν-

Ἡ στάση
τοῦ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου

στό

ἐκκλησιαστικό πρόβλημα

5. Ἡ θύελλα μετά τήν ἀδιαλλαξία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ

Μετά τό Βατερλώ τῆς Ἱεραρχίας τῆς 7ης-3-1991, λόγω τῆς ἀδιαλλαξίας τοῦ ἡθικοῦ αὐτουργοῦ τῆς ἀποτυχίας συναινετικῆς λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, ὁ μητρο-

πολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος ἐκφράζει τήν ἀπογοήτευσή του καί παίρνει ἀμέσως τίς ἀποφάσεις του. Δεῖτε τί γράφει στό βιβλίο του «Εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ» (σελ. 318):

«Τήν ὥρα πού συνεδρίαζε ἡ Ἱεραρ-

τα ὁλόκληρα χρόνια (1983-2013), μέχρι τή μέρα τῆς τελευτῆς του, στήν πνευματική αὐτή παλαίστρα πού δημιούργησε. Ἡ καθημερινότητά του μέσα στήν πτωχεία, τήν ἀπλότητα καί τήν ἡρεμία. Παρ' ὅλη τή δυναμικότητα τοῦ χαρακτῆρα του, μποροῦσε νά τιθασεύει τό θυμικό τῆς ψυχῆς του καί νά κατευνάζει ἔτσι τίς ἐρχόμενες ταραχές πού ἐνσκήπτουν σέ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων. Κύριο χαρακτηριστικό τῆς μοναστικῆς ζωῆς του ἦταν ὅτι ὅλος ὁ διωγμός ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, πού συνεχίστηκε καί περαιτέρω, καί ὅλες οἱ περιπέτειες πού ἀκολουθοῦσαν ἡ μία τήν ἄλλη, δέν μποροῦσαν νά διαταράξουν στό παραμικρό τήν ἡρεμία τῆς καθημερινότητάς του. Ποτέ δέν κρα-

τοῦσε ἀπωθημένα μέσα του, ποτέ δέ συσσωρεύε ἐμπάθειες ἀκόμα καί πρὸς τοὺς διώκτες του, ποτέ δέν ξέσπαγε τυφλά ἀπό καταστάσεις πού δέν εἶχε μπορέσει νά ἐλέγξει μέσα του.

Μέ ὅλον αὐτόν, λοιπόν, τό διωγμό μπόρεσαν καί προσέφεραν στόν μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο καί αὐτή τήν εὐλογία, τό μοναστήρι του, τήν «Μονή Νικοδήμου» ὅπως τήν γνωρίζει ὁ πολὺς κόσμος. Τό χῶρο πού μέ τή λατρεία τοῦ Θεοῦ καί τήν ἄσκηση ἐτοίμασε τήν ψυχὴ του γιά τήν ἐξοδο ἀπό τόν πολυτάραχο βίο του. Ὅμως, ἡ «Μονή Νικοδήμου» δέν ἦταν τό τελευταῖο κεφάλαιο τῆς ζωῆς του καί τῶν ἀγώνων του.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

χία ἐμφανίστηκε στά συνοδικά γραφεία ὁ γενικός γραμματέας Θρησκευμάτων κ. Γ. Παπακωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος δήλωνε στοὺς συνοδικούς ὅτι ἐπιθυμία τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Κων. Μητσοτάκη εἶναι νά διευθετηθεῖ ἡ ἐκκρεμότητα, χωρίς ὁ ἴδιος νά ἔχει καμμιὰ ἀνάμιξη. Ὅπως χαρακτηριστικά εἶπε ὁ κ. Γ. Παπακωνσταντίνου, "ἐπιθυμία τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἶναι νά γίνουν ὅλα μέ βάση τοὺς ἱερούς Κανόνες".

Ἄν ἡ Ἱεραρχία ἀφινόταν ἐλεύθερη, μπορεῖ νά περνοῦσε στιγμές ὀδύνης, ἀλλά στό τέλος θά ἔφτανε σέ ὠριμη λύση. Θά ἔκλεινε τήν πληγή καί θά ἄνοιγε τόν δρόμο γιά θετική καί καρποφόρο ποιμαντική δραστηριότητα. Ἡ πεισματική, ὅμως, ἀνασταλτική παρέμβαση τοῦ προέδρου τοῦ σώματος, οἱ μελετημένες δολιχοδρομήσεις καί οἱ Σταλινικές μεθοδεύσεις δέν ἄφησαν νά αὐγάσει τό φῶς τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνότητας στὸν ὀρίζοντα.

Ἡ ἀπογοήτευση ἀπλώθηκε σέ εὐρύτατα στρώματα. Ὅχι μόνο στήν ομάδα τῶν διωκομένων Μητροπολιτῶν, ἀλλά καί σ' ὁλόκληρο τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποδείχτηκε σχέδιο ἐξαπατήσεως. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας λειτούργησε σάν λόχος.

Οἱ προτάσεις μας δέν εἶχαν πιά κανένα νόημα. Δέν ἔπρεπε κἂν νά μένουν στό φάκελλο. Γιατί ὑπῆρχε ἡ ὑποψία πὼς μπορούσαν νά χρησιμοποιηθοῦν αὐθαίρετα σέ ἓνα ἀνώμαλο τοκετό λύσεων. Γι' αὐτό φρόντισα νά τίς ἀποσύρω. Στίς 13 Μαρτίου κατέθεσα ὑπόμνημα στήν Ἱερά Σύνοδο, πού πρωτοκολλήθηκε μέ ἀριθμό Ἐμπιστευτικοῦ Πρωτοκόλλου 619/13-3-1991. Στό ὑπόμνημά μου αὐτό ἀποτυπώνω τά θλιβερά γεγονότα, τήν παρελκυστική τακτική τοῦ Προκαθημένου καί τά συγκεκριμένα περιστατικά, πού ἀλλοτριώνουν τό Συνοδικό σύστημα διοικήσεως. Καί δηλώνω ὅτι ἡ πρόταση πού ἔκανα στήν ἐννεαμελῆ ἐπιτροπὴ δέν ἔχει πιά κανένα νόημα καί τήν ἀποσύρω».

Πρώτη λοιπόν κίνησή του, ἀφοῦ «ἡ ἐπιτροπὴ ἀποδείχθηκε σχέδιο ἐξαπατήσεως» ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, νά ἀποσύρει τήν συναινετική πρότασή του στήν Ἱεραρχία, γιά νά μή χρησιμοποιηθοῦν οἱ προτάσεις του αὐθαίρετα «σέ ἓνα ἀνώμαλο τοκετό λύσεων», ὅπως χαρακτηριστικά λέει. Παρόμοια ἔπραξαν καί ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ἐκ τῶν δικαιωθέντων ἀπό τό Σ.τ.Ε.

Δεύτερη κίνησή του, πλέον ἀποφασιστική, ἦταν νά καταδείξει στήν πρά-

ξη ότι η μητρόπολη Ἀττικῆς καί κανονικά ἀλλά καί νομικά τοῦ ἀνήκει. Ἀπό πλευρᾶς κανονικῆς δέν ἔπαψε οὔτε στιγμή, ἀπό τήν ὥρα τῆς ἐκπτώσεώς του, νά ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ὁ κανονικός ἐπίσκοπος, πού ἐκδιώχθηκε μέ παράβαση τῶν κανόνων, χωρίς νά τοῦ ἀπαγγελθοῦν κατηγορίες καί χωρίς ποτέ νά δικασθεῖ ἀπό ἐκκλησιαστικό δικαστήριον. Ἦλθε ἡ ὥρα τώρα, μετά τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε., νά ὑποστηρίξει στήν πράξη ὅτι εἶναι πλέον καί ὁ νόμιμος μητροπολίτης στήν μητρόπολη Ἀττικῆς. Ἡ κίνηση, λοιπόν, πού ἔκανε ἦταν, ὡς κανονικός καί νόμιμος μητροπολίτης, νά ἀρχίσει νά λειτουργεῖ στή μητρόπολή του. Στά πλαίσια τῆς προσπάθειας αὐτῆς λειτούργησε: 1) στίς 25-3-1991 στήν Παναγία Ἐλευθερώτρια στόν Κοκκιναρᾶ, 2) τή Δευτέρα τοῦ Πάσχα στόν Ἅγιον Ἀντώνιο Αὐλώνα καί 3) τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ στόν Ἅγιον Παντελεήμονα Πεύκης. Ἀπό τήν Κυριακή τῶν Βαΐων καί μετά καί οἱ μητροπολίτες Λαρίσης Θεολόγος καί Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων λειτούργησαν καί μετεῖχαν καί σέ ἄλλες λατρευτικές εὐκαιρίες στίς μητροπολιτικές περιφέρειές τους.

Τό τί ἐπακολούθησε στή Σύνοδο δέν περιγράφεται. Δεῖτε τά Πρακτικά

τῆς Συνόδου τῆς 16ης-4-1991:

«ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 134η ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΑ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Ἀπριλίου 1991
Ἡμέρα Τρίτη ὥρα 9 π.μ.

.....
26. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ.Σ. Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Καρπαθάκης, πρό πάσης συζητήσεως, ἐνημέρωσε τό σῶμα περί τῆς πορείας τοῦ ζητήματος, εἰπόν: Ὡς γνωστόν, κατά μήνα Μάρτιον, συνεκλήθη ἡ Ἱ.Σ. τῆς Ἱ., ἣτις εἰργάσθη διὰ δύο ἡμέρας, 5 καί 7 Μαρτίου.

7 Μαρτίου. Ἡ Ἱ.Σ. τῆς Ἱ. ἀπεφάσισεν τήν Ἱδρυσιν δύο Νέων Ἱ. Μητροπόλεων, πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἐκπτώτων Ἀρχιερέων. Τήν Ἱ. Μ. Ἀγιάς καί Συκουρίου καί τήν Ἱ. Μ. Πύλης καί Μεσοχώρας.

7 Μαρτίου -τήν αὐτὴν ἡμέραν. Οἱ 7 Μητροπολῖται προέβησαν εἰς δήλωσιν-«ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ» ἔχουσαν οὕτω: (Καταχωρίζεται ἐνταῦθα τό κείμενον ἀποτελούμενον ἐκ 2 δακτυλογραφημένων σελίδων).

7 Μαρτίου -ἐπίσης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπὸ Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντῖνος δι' ἐγγράφου του ἀνακαλεῖ τὰς προηγουμένας δηλώσεις του καί κατόπιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱ.Σ.Ἱ. τῆς 7/3/91 διεκδικεῖ τήν Ἱ. Μ. Θεσσαλιώτι-

δος καὶ Φαναριοφερσάλων. Μόνον εἰς τό τέλος τοῦ ἐγγράφου του διευκρινίζει ὅτι θά συναινοῦσε εἰς μίαν κανονικήν καὶ ἀδελφικήν λύσιν, τήν ὁποίαν τυχόν θά προέτεινε ἡ Σεπτῇ Ἱεραρχία. (Καταχωρίζεται τό ἔγγραφον 1 σελίς ιδιόγραφος).

12 Μαρτίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Ἰωάννης, ἀπευθύνει πρὸς τόν Μακαριώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱ. Σ. τό ὑπ' ἀριθ. Ἐμπιστ. Συν. Πρωτ.: 622/21-3-91 ἔγγραφόν του, δι' οὗ διαγράφει τήν ἀπογοήτευσιν του διά τό ἀποτέλεσμά τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. σχετικῶς μέ τό θέμα τῶν 8, καυτηριάζων ἰδιαιτέρως τόν Μακαριώτατον, καί ἐπισημαίνει λάθη καί σφάλματα.

12 Μαρτίου-ἐπίσης. Ὁ ἀπό Ἀττικῆς Σεβ. Μητροπολίτης κ. Νικόδημος δι' ἐγγράφου του μακροσκελοῦς ἀποσύρει τήν πρὸς τήν 9μελῇ Ἐπιτροπήν τῆς Ἱ.Σ.Ι. πρότασίν του, ἐπισημαίνει ὅτι θεωρεῖ ἑαυτόν τόν Νόμιμον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, χαρακτηρίζει ὡς μετεώρους τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικον καί Μεγάρων καί Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαῖον, ζητεῖ ἀπό τήν Ἱ.Σ.Ι. νά δοθῇ ἐντολή εἰς τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Δωρόθεον νά τοῦ παραδώσῃ τήν Ἱεράν Αὐ-

τοῦ Μητρόπολιν καί ἀπειλεῖ ὅτι θά παραστῇ, ὡς ἄλλωστε -ὡς διατείνεται- δικαιούται, εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Ἱ.Σ. τῆς Ἱ. καί τῆς Δ.Ι.Σ., ὅποτε προβλέπεται ὑπὸ τῶν ἱ. κανόνων καί τῆς κειμένης Νομοθεσίας.

13 Μαρτίου. Ἀρχίζουν αἱ πρῶται ἀντιδράσεις ἐκ Καλαμπάκας. Ὁ Δήμαρχος Καλαμπάκας ζητεῖ ἱδρυσιν Ἱ. Μητροπόλεως Σταγῶν καί Μετεώρων, ἐνῶ ἀντιδρᾷ διά τήν ἱδρυσιν τῆς Ἱ. Μ. Πύλης.

Ὁ Δήμαρχος Πύλης ἀντιθέτως εὐχαριστεῖ τήν Ἱ.Σ. καί τόν Μακαριώτατον Πρόεδρον διά τήν ἱδρυσιν τῆς Ἱ. Μ. Πύλης.

14 Μαρτίου. Αὐποστέλλεται πρὸς τόν Ὑπουργόν Παιδείας καί θρησκευμάτων κ. Σουφλιᾶ, ἔγγραφο τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ.Σ. κ. Σεραφεῖμ καί ἀπόσπασμα Πρακτικοῦ τῆς Ἱ.Σ.Ι. διά τήν ἱδρυσιν τῶν 2 Νέων Ἱ. Μητροπόλεων.

17 Μαρτίου. Αὐποστέλλονται ἔγγραφα Συνοδικά πρὸς τοὺς 2 ἐκ τῶν 8 Γέροντας Μητροπολίτας ἀπὸ Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Κωνσταντίου καί ἀπὸ Διδυμοτείχου κ. Κωνσταντίνου δι' ὧν γνωρίζεται αὐτοῖς ἡ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ἠθική των ἀποκατάστασις.

19 Μαρτίου. Ἡ Ἱ.Σ. λαμβάνει ἀπαν-

τητικόν εὐχαριστήριον ἔγγραφον ἀπὸ τὸν Σεβ. πρῶην Διδυμοτείου κ. Κων/νον, ἔχον οὕτω: (καταχωρίζεται ἔνταῦθα τὸ ἔγγραφον 1 σελίς.)

19 Μαρτίου. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀποστέλλει τὸ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. Ε.Π. 621/19-3-91 ἔγγραφο πρὸς τὸν Ὁμότιμο καθηγητὴ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μιου Ἀθηνῶν κ. Φαίδωνα Βεγλερῆν, διὰ νά γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ προκύψαντος Ἐκκλησ/κοῦ ζητήματος.

25 Μαρτίου. Ὁ ἀπὸ Ἀττικῆς κ. Νικόδημος λειτουργεῖ, χοροστατεῖ καὶ κηρύττει συμπεριφερόμενος ὡς ὁ κυριάρχης Μητροπολίτης εἰς Ἱ. Νάον Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Ἀττικῆς.

26 Μαρτίου. Καταγγέλλει τὸ γεγονός πρὸς τὴν Ἱ.Σ. δι' ἔγγράφου του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Δωρόθεος.

28 Μαρτίου. Αποστέλλει ἔγγραφον (Ε.Π. 625/28/3/91) ὁ ἀπὸ Παραμυθίας κ. Παῦλος, ὑπογράφων «τ. Παραμυθίας», δι' οὗ γνωρίζει τῇ Ἱ.Σ. ὅτι δέν προτίθεται νά δεχθῇ τὴν ἰδρυθησομένην Ἱ. Μητρόπολιν Ἀγιάς καὶ Συκουρίου, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε προταθεῖ ὑπὸ τῆς θμελοῦς Ἐπιτροπῆς καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε δεχθεῖ.

29 Μαρτίου. Συνέρχεται ἡ Δ.Ι.Σ. μέ ἀποκλειστικόν θέμα τὴν πρᾶξιν τοῦ

ἀπὸ Ἀττικῆς κ. Νικοδήμου καὶ ἀποφασίζει τὴν ἀποστολὴν 2 ἔγγράφων. Ἐνὸς πρὸς τὸν Σεβ. Μητρ. ἀπὸ Ἀττικῆς κ. Νικόδημον κι ἑνὸς πρὸς τοὺς ἑτέρους 5 ἦτοι: ἀπὸ Ζακύνθου κ. Απόστολον, ἀπὸ Θεσσαλιώτιδος κ. Κων/νον, ἀπὸ Λαρίσης κ. Θεολόγον, ἀπὸ Τρίκκης κ. Σεραφεῖμ, καὶ ἀπὸ Παραμυθίας κ. Παῦλον, τῶν ὁποίων τὰ κείμενα εὐρίσκονται κατακεχωρημένα ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 29/3/91.

31 Μαρτίου. Λαμβάνει ἡ Ἀρχιερατεία τὴν Γνωμοδότησιν Βεγλερῆ, ἔχουσαν οὕτω: (Καταχωρίζεται ἔνταῦθα, ἀποτελουμένη ἐξ ἑπτὰ δακτυλογραφημένων σελίδων).

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

9 Απριλίου 1991. Διανέμεται ή Γνωμοδότησις διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2513/886/-9-4-91 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ.Σ. πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

14 Ἀπριλίου 1991. Δημοσιεύεται εἰς τὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας «ΒΗΜΑ» καὶ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ».

28. Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ἀρχιερατματεὺς ἐνημέρωσε τὴν Δ.Ι.Σ. διὰ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας εἰς ἃς προέβησαν τρεῖς ἐκ τῶν 8 Μητροπολίται μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Συνοδικοῦ Γράμματος τῆς 29ης Μαρτίου, καὶ τὰ ὅποια περιῆλθον εἰς γνῶσιν τῆς Ἀρχιερατματείας διὰ γραπτῶν καὶ προφορικῶν καταγγελιῶν τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν ἢ δι' ἄλλων τρόπων.

29. Ὁ ἀπὸ Ἀττικῆς κ. Νικόδημος ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Αὐλῶνος τὴν Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου, ἀφοῦ παρεβίασε τὴν θύρα τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

Ἐλειτούργησε ἐπίσης εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Πεύκης τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

Κατηγγέλθη ἐπίσης ὅτι διενέμοντο προκηρύξεις τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀγῶνος ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἔξωθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Οἴκου Κηφισοῖας, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ τελετὴ τοῦ

Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Δωροθέου.

Καταγγελία, ἐξ ἄλλου, κατετέθη καὶ διὰ τὴν ἄνευ γνώμης τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἴδρυσιν τοῦ Ἑσυχαστηρίου εἰς Αὐλῶνα καὶ διὰ τὴν ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ διαμονὴν Ἱερέων τῆς Ἱ. Μ. Νικαίας καὶ ἐνός τῆς Ἱ. Μ. Καρυστίας.

30. Ὁ ἀπὸ Λαρίσης κ. Θεολόγος, τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἐχοροστάτησεν -ἐλειτούργησεν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλείου, τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου εἰς τὸν Ἅγιον Χαράλαμπον Λαρίσης καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εἰς Ἅγιον Ἀθανάσιον Λαρίσης. Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον ὁμως ἐγένοντο ἔκτροπα, καὶ ἐπενέβη ἡ ἀστυνομικὴ Ἀρχή. Μὲ τὰ ἔκτροπα ἡσχολήθη καὶ ὁ τοπικὸς τύπος. Ὁ Μητροπολίτης Θεολόγος ἐνεφανίσθη καὶ εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Τ.Υ. καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ὁ νόμιμος καὶ κανονικὸς Μητροπολίτης.

31. Ὁ ἀπὸ Θεσσαλιώτιδος κ. Κωνσταντῖνος ἐπραγματοποίησε στὶς 27 Μαρτίου συγκέντρωσιν εἰς κινηματοθέατρον τῆς Καρδίτσης, εἰς τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν ὁ Ψαρουδάκης περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς του.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐλειτούργησεν εἰς Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Καρδίτσης μὲ 2 συνταξιούχους ἱερεῖς,

μέ ἕναν Ἱερομόναχον Σεραφεῖμ Καλαφατίδη καί μέ ἕναν Ἀρχιμ. Ἱεροκλήρυκα τῆς Ἱ. Μ. Σιδηροκάστρου ὀνόματι Νεκτάριον Μπακόπουλον.

Τό ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τόν Ἱ. Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρδίτσης, ὅπου ἐξεφώνησε Λόγον μέ θέμα τό θεῖον Δράμα ὅπου ἐνέπλεξε καί τό ἰδικόν τοῦ θέμα.

Τό ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης προσεπάθησε νά χοροστατήσῃ εἰς τούς Σοφάδες, ἀλλ' ἀπέτυχε. Ἐδημιουργήθη ἀκαταστασία.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε εἰς τόν Ἱ. Ν. Ζωοδόχου Πηγῆς Καρδίτσης.

Εἰς τās 9/4/91 παρουσιάσθη εἰς τό τοπικόν κανάλι τῆς τηλεοράσεως καί ἐξεστόμισε βαρυτάτας ὕβρεις, καί 12/4 εἰς χωρίον Λαμπερό ἐχοροστάτησε εἰς ἑσπερινόν γενόμενος δεκτός ἀπό τόν π. Σεραφεῖμ Καλαφάτη.

Τήν Κυριακή τοῦ Θωμᾶ ἐλειτούργησεν εἰς χωρίον τό ὀνομαζόμενον Παλαιοκκλήσι.

32. Διά τόν ἀπό Ἀττικῆς κ. Νικόδημον ὑπάρχει ἡ πληροφορία ὅτι ἔχει δηλώσει ὅτι τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, τήν ἐρχομένη δηλ. Κυριακή 21/4/91 θά λειτουργήσῃ εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Γεωργίου Κηφισσιᾶς...

Ἕνας μικρός σχολιασμός:

Α) Προκλητική καί ἀφελῆς ἡ ἄποψη ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς 7ης -3-1991, γιά ἵδρυση 2 μόνο μητροπόλεων σέ κάποια μικρά χωριά, ἀπέβλεπε στήν ἀποκατάστασις ἐκπτώτων Ἀρχιερέων (6 τόν ἀριθμό).

Β) Ἐξ ἴσου προκλητική, πού φτάνει τά ὅρια τῆς ἀσχημοσύνης, καί ἡ «ἠθική ἀποκατάστασις» τῶν 2 Γερόνων Μητροπολιτῶν Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνσταντίου καί Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου. Τόν πρῶτον ἤδη τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ σωματικές καί νοητικές δυνάμεις του (κοιμήθηκε τόν Ἰούνιο τοῦ 1991), ἐνῶ ὁ δεύτερος καταπονημένος ἀπό τό γῆρας βρισκόταν τότε σέ γηροκομεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. (Σημειωτέον ὅτι στήν ἐννεαμελῆ ἐπιτροπή ὁ Διδυμοτείχου Κωνσταντῖνος εἶχε δηλώσει ὅτι δέν διεκδικεῖ τήν μητρόπολιν του, λόγω τοῦ γήρατος, μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς τακτοποιήσεως, ἀπό τήν πλευρά τῆς Συνόδου, τῶν ὑπολοίπων 6 ἀδελφῶν του. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φρόντισε νά σπεύσῃ καί νά τοῦ δηλώσῃ ὅτι γίνεται δεκτὴ ἡ παραίτησίς του, χωρίς νά ἀποκαταστήσῃ οὔτε ἕνα ἐκ τῶν “ὑπολοίπων 6).

Γ) Τά περιγραφόμενα ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο γεγονότα δείχνουν τό

έκρηκτικό κλίμα πού δημιούργησε ή απόλυτη αδιαλλαξία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεΐμ:

-Τρεῖς μητροπολίτες, ὁ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος, ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος καί ὁ Παραμυθίας Παῦλος, ἀποσύρουν τίς συναινετικές προτάσεις πού ὑπέβαλαν στήν ἐννεαμελῆ Ἐπιτροπή.

-Τρεῖς μητροπολίτες, ὁ Ἀττικῆς Νικόδημος, ὁ Λαρίσης Θεολόγος καί ὁ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος, λειτουργοῦν καί μετέχουν σέ ἄλλες λατρευτικές εὐκαιρίες σέ ναοὺς τῶν μητροπόλεων τους.

-Ἡ Σύνοδος, μέ τήν ἔντονη παρακίνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεΐμ, στήν προσπάθειά της νά συμμαζέψει τήν μή ἐλεγχόμενη πλέον κατάσταση, στήν ἀρχή ἀπειλεῖ καί μετὰ καλεῖ γιά ἐξηγήσεις καί ἀπειλεῖ νά τιμωρήσει μέ ἐκκλησιαστικά δικαστήρια τοὺς πιό “ζωηρούς” μητροπολίτες.

Τελειώνοντας τήν ἀναφορά μας

αὐτή, νά ἀπαντήσουμε σέ μιὰ ἐρώτηση πού εὐλόγα μπορεῖ νά ἀπασχολήσει ὁποιοδήποτε καλοπροαίρετο πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας: Μήπως ἡ κίνηση τῶν 3 μητροπολιτῶν νά λειτουργήσουν στίς μητροπολιτικές τους περιφέρειες πρίν δοθεῖ μιὰ ἐκκλησιαστική λύση (ὑπῆρχε ἄραγε ἡ πρόθεση νά δοθεῖ μιὰ τέτοια λύση;), ἦταν ἀκραία;

Κατ’ ἀρχάς, ἡ ἐπιδίωξη τῶν δικαιοθέντων ἀπό τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας μητροπολιτῶν ἦταν νά λυθεῖ τό ὅλο θέμα εἰρηνικά μέ μιὰ συνεννόηση μέ τήν Σύνοδο. Σ’ αὐτή τήν κατεύθυνση στράφηκαν, ἀλλά συνάντησαν τήν αδιαλλαξία καί τήν δολοπλοκία ἀπό τή μεριά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεΐμ.

Γιά τήν κανονική ἐκτροπή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἤδη ἀπό τό 1974 -πού συνέβησαν οἱ ἀντικανονικές ἐκπτώσεις τῶν 12 μητροπολιτῶν- εἶχε στιγματιστεῖ ἡ στάση του καί ἀπό τοὺς 12 ἀλλά καί ἀπό πλειάδα ἄλλων μελῶν

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr

τῆς Ἐκκλησίας. Μετά τίς ἀποφάσεις τῆς διοικητικῆς δικαιοσύνης ἔδειξε στήν πράξη ὅτι καταπατάει ἀκόμα καί τό ἀνθρώπινο δίκαιο. Καταστρατηγεῖ τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους τοῦ κράτους. Καί νά σκεφτεῖ κανεῖς ὅτι τή μέρα τῆς χειροτονίας του ὡς ἐπισκόπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶχε δώσει ἱερό ὄρκο ἐνώπιον Θεοῦ καί Ἐκκλησίας νά τηρεῖ τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Καί μέ τή διαβεβαίωσή του εἶχε ὀρκισθεῖ ἐνώπιον τοῦ κρατικοῦ ἄρχοντος, ὡς ὄργανο διοικήσεως ἐνός Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὅτι θά τηρεῖ τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους τοῦ κράτους. (Τό Σύνταγμα κελεύει ρητά νά διώκονται ποινικά τά ὄργανα διοικήσεως πού ἀρνοῦνται νά τηρήσουν τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.τ.Ε.). Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί πλειάδα ἐπισκόπων, τριῶν συνοδικῶν περιόδων -1991, 1992, 1993- ἀρνήθηκαν νά τηρήσουν τίς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. καί πῆραν ἀποφάσεις ἀντίθετες μέ αὐτές –γιά τό λόγο αὐτό μάλιστα ἀσκήθηκαν ποινικές διώξεις ἐναντίον 33 μητροπολιτῶν καί

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν ποινική δικαιοσύνη).

Ὅλα τά παραπάνω δέν ἀποτελοῦν ἀκραία ἐκτροπή ἐπιπορείας, αὐθαρεσίας καί σκληρῆς καταπάτησης θείου καί ἀνθρωπίνου δικαίου; Τό ὅτι λοιπόν κάποιοι ἐπίσκοποι (οἱ τρεῖς, Ἀττικῆς Νικόδημος, Λαρίσης Θεολόγος καί Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος) ἀντιστάθηκαν στόν κατήφορο καί ἀναχαίτησαν τήν καταστροφική γιά τήν Ἐκκλησία πορεία μερικῶν πρωτοστατῶν ποιμένων της μπορεῖ νά τοὺς τό χρεώσει κανεῖς ὡς ἀκραία ἐνέργεια στόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας; Συχνά ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος ξεκαθάριζε ὅτι δέν εἶχε καμιά ἐμπάθεια γιά κανένα συνεπίσκοπό του, ἀλλά ἡ ἐπισκοπική συνείδησή του ἀπαιτοῦσε αὐτό τό μονοπάτι τοῦ ἀγώνα καί τῆς μαρτυρίας γιά μιά γνησιότητα μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἀλλά τά ἀποτελέσματα τῆς σθεναρῆς καί θαρραλέας αὐτῆς στάσης τοῦ Ἀττικῆς καί τῶν 2 συνεπισκόπων του θά τά δοῦμε στή συνέχεια.

